

Arrest

nr. 268 152 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE WIT, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 26 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek omwille van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 239 665 van 13 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 10 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

*naam (...) + 2 kinderen: (...)
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/08/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.5. Op 16 oktober 2020 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 24 december 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard (volgend verzoek). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 258 761 van 28 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing, van de formele en materiële motivering vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en meer bepaald van artikel 3 van voormelde wet.

Het eerste middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

“Op 26/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/08/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.”

De motivering van de DVZ tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, faalt compleet.

Deze motivering is absoluut in geen geval afdoende.

Vooreerst kan met zekerheid gesteld worden dat DVZ geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd naar de situatie van verzoekende partij vooraleer er is overgegaan tot het uitvaardigen van het bevel om het grondgebied te verlaten. DVZ beperkt zich tot enkele juridische feitelijkheden zonder enig onderzoek naar de huidige situatie van verzoekende partij en haar gezin. Zo gaat DVZ geheel voorbij aan de zwangerschap van de verzoekende partij.

Enkele dagen voor het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten beviel zij van een flinke zoon. Of DVZ was hiervan niet op de hoogte en faalde bijgevolg in haar onderzoek. Of DVZ was hiervan wel degelijk op de hoogte doch verkoos om dit naast zich neer te leggen.

Het voeren van een grondig onderzoek bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten is immers een plicht in hoofde van DVZ o.g.v. artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Daarnaast is verzoekende partij moeder van drie kinderen, waarvan er twee schoolgaand zijn en een pasgeboren baby. Het terugsturen van het gezin naar de kampen in Griekenland zou betekenen dat ze onmiddellijk in een kwetsbare situatie terechtkomen.

Meerdere onderzoeken tonen aan dat de toegang tot onderwijs zeer beperkt is voor erkende vluchtelingen. Het recht op onderwijs van de drie schoolgaande kinderen zou ernstig in het gedrang komen door een algemeen tekort aan middelen.

De Commissaris voor de Rechten van de Mens maakte volgende observatie wat de toegang tot het onderwijs betreft:

“The implementation of the DYEP programme constitutes significant progress. However, the Commissioner is concerned about low rates of school attendance among migrant children. According to Refugee Support Aegean, during the school year 2017-2018 the number of children estimated to attend all levels of formal education was about 6 500 to 7 000, while the number of asylum-seeking and refugee children living in Greece during this period of time was approximately 20 000. UNHCR has identified a series of barriers to attending formal education, including: difficulties with the Greek language; lessons considered not helpful by children awaiting relocation in another EU country; lessons considered not adapted to the children’s level; concentration problems; excessive distance between school and place of residence; parents afraid of racism.”

“De uitvoering van het DYEP-programma betekent een aanzienlijke vooruitgang. De Commissaris maakt zich echter zorgen over het lage percentage migrantenkinderen dat naar school gaat. Volgens Refugee Support Aegean bedroeg het aantal kinderen in het schooljaar 2017-2018 naar schatting ongeveer 6

500 tot 7 000, terwijl het aantal asiel- en vluchtelingenkinderen in Griekenland in deze periode ongeveer 20 000 bedroeg. De UNHCR heeft een reeks belemmeringen voor het volgen van formeel onderwijs vastgesteld, waaronder: problemen met de Griekse taal; lessen die niet nuttig worden geacht door kinderen die in een ander EU-land wachten op een hervestiging; lessen die niet zijn aangepast aan het niveau van de kinderen; concentratieproblemen; te grote afstand tussen school en woonplaats; ouders die bang zijn voor racisme". (vrije vertaling)

Daarbovenop kan de gezondheid van de pasgeboren baby in de kampen niet worden verzekerd. De winter nadert, zonder enige zekerheid van afdoende onderdak, sanitair en andere noodzakelijkheden in de kampen.

DVZ houdt helemaal geen rekening met het belang van de kinderen, iedere staving die het omgekeerde aantoot ontbreekt.

Verder lijdt echtgenoot van verzoekende partij aan een klinisch-neurologische aandoening waarvoor hij geopereerd zou moeten worden. Dit als gevolg van een risico tot parese op de lange termijn.

Dit betekent dat indien haar echtgenoot niet onmiddellijk de nodige medische zorgen ontvangt, hij een gedeeltelijke verlamming zou kunnen oplopen.

Verzoekende partij en haar echtgenoot kunnen zich de indruk niet ontdoen dat de toegang tot medische instellingen in Griekenland in de praktijk zeer problematisch is. Hierdoor bestaat er een reëel en groot risico tot de hiervoor vermelde parese/verlamming.

Het spreekt klaarblijkelijk voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen, hetgeen verder zal blijken uit onderstaand betoog. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan de gezinssituatie van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar tweede middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de zeer ver gevorderde zwangerschap van de verzoekende partij en de mogelijke kwetsbare situatie van het gezin, en toch beslist heeft een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij een zwangere vrouw was die die luttele dagen voor

het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten is bevallen, moeder is van twee schoolgaande kinderen, zorg draagt voor het kind van haar echtgenoot en wiens echtgenoot lijdt aan een ernstige medische aandoening.

De Dienst Vreemdelingenzaken meent niet op de hoogte te zijn gesteld van de bevalling van het derde kind van verzoekende partij. Dit bewijst dat DVZ in geen geval een zorgvuldig onderzoek heeft uitgevoerd vooraleer het bevel werd uitgevaardigd.

Vervolgens werd er geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de situatie waarin het gezin zou terecht komen eens ze zouden worden teruggestuurd naar Griekenland.

Door het eventueel terugsturen van het gehele gezin houdt DVZ in geen geval rekening met het belang van de kinderen. Niet alleen het recht op onderwijs van de twee schoolgaande kinderen komt in het gedrang, maar ook het recht op leven van de pasgeboren baby kan in het gedrang komen door het tekort aan levensnoodzakelijke middelen in de vluchtelingenkampen in Griekenland.

Daarbovenop heeft Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening gehouden met de ernstige medische zorgen van de echtgenoot van verzoekende partij. Hij dient immers zo spoedig mogelijk geopereerd te worden om een verlamming en spierverswakking te vermijden.

Wegens het tekort aan medische middelen en beperkte toegang tot de medische instellingen bestaat er een heel groot risico dat verzoekende partij niet de nodige medische behandelingen zal kunnen verkrijgen. Zo stelt het Asylum Information Database van de European Council for Refugees and Exiles dat:

"[I]n spite of the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. "The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants".⁹¹⁴ Moreover, access to health is also impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA)."

"Ondanks het gunstige wettelijke kader wordt de feitelijke toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking, als gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd, en door het gebrek aan adequate culturele bemiddelaars. "De volksgezondheidssector, die zwaar is getroffen door de opeenvolgende bezuinigingsmaatregelen, staat onder extreme druk en beschikt niet over de capaciteit om in alle behoeften aan gezondheidszorg te voorzien, noch voor de lokale bevolking, noch voor migranten". Bovendien wordt de toegang tot de gezondheidszorg ook belemmerd door belemmeringen bij de uitgifte van een socialezekerheidsnummer (AMKA). (vrije vertaling)

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheid- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond."

3.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij zet haar derde middel uiteen als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Griekenland terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij aldaar met zekerheid zal worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Terwijl artikel 3 de verdragsluitende staten verbiedt personen te onderwerpen aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De schending van artikel 3 door een staat kan niet alleen voortvloeien uit de rechtstreekse actie van deze staat, die zelf de vernederende of onmenselijke behandeling zou opleggen, maar eveneens uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de een of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt.

Zie in die zin EHRM, Soering tegen Verenigd Koninkrijk, 7.7.1989, serie A, nr. 161

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting

De verzoekende partij ontvluchtte Griekenland omwille van de mensonwaardige toestanden waarin zij en haar gezin zich bevonden. De levensomstandigheden zorgden ervoor dat haar gezin zich in een kwetsbare situatie bevond. Dagelijks hadden ze te kampen met agressie en fysieke gevechten, geen adequaat onderdak, zeer beperkte toegang tot sanitair en medische hulpmiddelen, ...

Toen verzoekende partij in België toekwam, was zij zwanger. Intussen is zij recent bevallen. Dit betekent dat het terugsturen van verzoekende partij met haar gehele gezin hen in een uiterst kwetsbare situatie zou brengen.

De temperaturen worden steeds kouder, het gezin zou bij een mogelijke terugkeer terechtkomen in een vluchtelingenkamp, waar er geen zekerheid bestaat op bescherming tegen deze koude temperaturen, sneeuw of regen. Dit kan levensgevaarlijk zijn voor de kinderen, in het bijzonder de pasgeboren baby.

Daarbovenop zou een eventuele terugkeer ervoor zorgen dat de echtgenoot verzoekende partij blootgesteld zou worden aan een risico tot het ontstaan van een parese en spierverswakking, gezien hij niet de nodige medische hulp kan ontvangen.

Ten slotte is de Corona-pandemie nog steeds zeer actueel. Zeker in de kampen in Griekenland kunnen de nodige voorzorgsmaatregelen niet worden gewaarborgd. Het terugsturen van het gehele gezin naar die kampen zal hen blootstellen aan een enorm verhoogd risico tot besmetting met alle gevolgen van dien, voor zowel de ouders als de kinderen en de pasgeboren baby.

Verzoekende partij riskeert dus het slachtoffer te worden van mensonterende levensomstandigheden bij een eventuele terugkeer.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Voormeld middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing genomen werd zonder voorgaand zorgvuldig onderzoek. En de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening hield met de gezinssituatie van de verzoekende partij bij het uitvaardigen van de beslissing.

Terwijl artikel 74/13 Vreemdelingenwet de DVZ verplicht rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikel schendt.

Toelichting:

De wijze waarop het bevel om het grondgebied te verlaten genomen is tart iedere verbeelding. Verwerend partij houdt in geen geval, op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van het kind.

Het terug sturen van verzoekende partij en haar gezin, voornamelijk de kinderen zou er in eerste instantie voor zorgen dat schoolgaande kinderen hun toegang tot het onderwijs zouden verliezen.

Vervolgens zouden zij opnieuw in mensonterende omstandigheden terechtkomen, door de zeer slechte toestanden waarin de kampen in Griekenland zich bevinden.

De kinderen zijn 4, 6 en 10 jaar oud, een leeftijd waar kinderen nog zeer gevoelig zijn voor het oplopen van trauma's en andere kwalen die zij de rest van hun leven dienen mee te dragen. In geen geval heeft verwerende partij aangetoond belang te hebben gehecht aan het fundamentele hoger belang van het kind bij het nemen van het bevel.

Daarnaast heeft verwerende partij helemaal geen rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoekende partij. De Dienst Vreemdelingenzaken meent geen kennis te hebben gehad over de bevalling van de echtgenote van verzoekende partij ten tijde van de beslissing. Dit is hallucinant.

Dit geeft enerzijds blijk van een verzuim vanwege verwerende partij wat het zorgvuldig onderzoek betreft. Anderzijds maakt dit ook duidelijk dat het bevel deel uitmaakt van een routine beslissing. Daarnaast laat artikel 74/13 duidelijk het terugsturen van mensen waarvan de partner zwanger is niet toe (cf. RvV 17.12.15 nr. 158.923 en 6.10.2016 nr. 175.902).

Daarbovenop heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de echtgenoot van verzoekende partij. Door zijn aandoening aan zijn onderrug dient hij geopereerd te worden om een verlamming en spierverswakking te voorkomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt van geen enkel element melding.

Ten slotte is verzoekende partij verwonderd dat DVZ het bestreden bevel uitvoert terwijl er een procedure tot internationale bescherming hangende is. Het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl er een procedure tot internationale bescherming hangende is, is duidelijk in strijd met artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij en haar echtgenoot heeft onvoldoende tot geen toegang tot de nodige medische zorg in de kampen in Griekenland.

DVZ voldoet dus niet aan zijn plichten onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het middel is derhalve gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

3.5. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de vier middelen gezamenlijk behandeld.

3.6. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij zich steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 26 februari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 13 augustus 2020 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij stelt tot slot dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat het gaat om een standaardmotivering waarmee de verwerende partij niet kon volstaan gelet op haar gezinssituatie, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien, alsook betreffende het betoog dat uit het bevel zoals het thans voorligt niet kan afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het betoog over de situatie van haar en haar gezin, waarbij zij wijst op de geboorte van een zoon kort voor het afleveren van het bevel, op de aanwezigheid van drie kinderen die schoollopen, twee kinderen van haar en haar echtgenoot en één van haar echtgenoot voor wie zij zorg draagt, op de belangen van deze kinderen en op de gezondheidstoestand van haar echtgenoot, en stelt dat men het zelfs het niet nodig acht te verwijzen naar deze elementen ondanks hun gewichtige impact op hun verblijfsstatuut, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in de punten 3.11, 3.12. en 3.13.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

3.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.10. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd naar haar situatie vooraleer de bestreden beslissing te nemen, dat er geen onderzoek werd gedaan naar de situatie van haar en haar gezin, dat de verwerende partij volledig voorbij gaat aan haar zwangerschap, dat zij een paar dagen voor het afleveren van het bevel beviel van een zoon, dat ofwel de verwerende partij hiervan niet op de hoogte was en faalde in haar onderzoek, ofwel hiervan wel op de hoogte was doch verkoos dit naast haar neer te leggen. De verzoekende partij wijst erop dat het voeren van een onderzoek bij het nemen van een bevel verplicht is ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Voorts wijst zij erop dat zij moeder is van drie kinderen, waarvan twee schoolgaande kinderen en een pasgeboren baby, dat het terugsturen van het gezin naar de kampen in Griekenland zou betekenen dat zij in een kwetsbare situatie terecht komen. Zij stelt dat er meerdere onderzoeken zijn die aantonen dat de toegang tot onderwijs zeer beperkt is voor erkende vluchtelingen, dat het recht op onderwijs van de drie schoolgaande kinderen ernstig in het gedrang zou komen door een algemeen tekort aan middelen, waarna zij wijst, zonder volledige bronvermelding, op een observatie van de

Commissaris voor de Rechten van de Mens betreffende de toegang tot onderwijs voor migrantenkinderen in Griekenland. Zij stelt dat de gezondheid van de pasgeboren baby in de kampen niet kan worden verzekerd, dat de winter nadert zonder enige zekerheid van afdoende onderdak, sanitair en andere noodzakelijkheden in de kampen, dat de verwerende partij helemaal geen rekening houdt met het belang van de kinderen, dat iedere staving die het omgekeerde aantoonst ontbreekt. Zij vervolgt dat haar echtgenoot ook lijdt aan een klinisch-neurologische aandoening waarvoor hij geopereerd zou moeten worden, dit als gevolg van een risico tot parese op de lange termijn, dat dit betekent dat indien hij niet onmiddellijk de nodige medische zorgen ontvangt, hij een gedeeltelijke verlamming zou kunnen oplopen, dat zij en haar echtgenoot zich niet van de indruk kunnen ontdoen dat de toegang tot medische instellingen in Griekenland in de praktijk zeer problematisch is, dat er hierdoor een groot risico bestaat op parese/verlamming. Zij meent voorts dat de bestreden beslissing alle verbeelding tart wetende dat zij een zwangere vrouw was die enkele dagen voor het afleveren van het bevel is bevallen, zij moeder is van twee schoolgaande kinderen, zorg draagt voor het kind van haar echtgenoot en dat haar echtgenoot lijdt aan een ernstige medische aandoening, dat het feit dat de verwerende partij niet op de hoogte is van de bevalling van haar derde kind bewijst dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd. Zij stelt dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de situatie waarin zij zouden terechtkomen eens zij worden teruggestuurd naar Griekenland, dat door het eventueel terugsturen van het gehele gezin de verwerende partij in elk geval geen rekening houdt met het belang van de kinderen, dat niet alleen hun recht op onderwijs in het gedrang komt, maar ook het recht op leven van de pasgeboren baby door het tekort aan levensnoodzakelijke middelen in de vluchtelingenkampen in Griekenland, dat de verwerende partij daarbovenop geen rekening heeft gehouden met de ernstige medische zorgen van haar echtgenoot, dat hij immers zo spoedig mogelijk geopereerd moet worden om verlamming en spierverzwakking te vermijden, dat wegens tekort aan medische middelen en beperkte toegang tot de medische instellingen er een heel groot risico bestaat dat hij niet de nodige medische behandelingen zal kunnen krijgen, waarna zij verwijst naar informatie, zonder volledige bronvermelding, van het *Asylum Information Database* van de *European Council for Refugees and Exiles* betreffende de toegang tot de gezondheidszorg. Zij herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder voorafgaand zorgvuldig onderzoek, dat de verwerende partij geen rekening hield met haar gezinssituatie, dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, dat het terugsturen van de verzoekende partij en haar gezin, voornamelijk de kinderen, er zou voor zorgen dat zij hun toegang tot onderwijs verliezen, dat zij opnieuw in mensonterende omstandigheden zullen terechtkomen door de zeer slechte toestanden waarin de kampen in Griekenland zich bevinden, dat de kinderen 4, 6 en 10 jaar oud zijn, een leeftijd waar kinderen nog zeer gevoelig zijn voor het oplopen van trauma's en andere kwalen die zij de rest van hun leven dienen mee te dragen, dat in geen geval de verwerende partij heeft aangetoond belang te hebben gehecht aan het hoger belang van het kind, dat daarnaast de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie, dat het hallucinant is dat de verwerende partij geen kennis had van de bevalling, dat dit enerzijds blijk geeft van verzuim tot een zorgvuldig onderzoek en anderzijds duidelijk maakt dat het bevel deel uitmaakt van een routinebeslissing, doordat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk het terugsturen van mensen waarvan de partner zwanger is niet toelaat. Daarbovenop, zo herhaalt de verzoekende partij, heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van haar echtgenoot. Zij herhaalt dat hij door de aandoening aan zijn onderrug dient geopereerd te worden om een verlamming en spierverzwakking te voorkomen, dat het bestreden bevel van geen enkel element melding maakt en dat zij en haar echtgenoot onvoldoende toegang hebben tot de nodige medische zorg in de kampen in Griekenland.

3.11. Betreffende de gezinssituatie

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 10 september 2020 zowel ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen, geboren in 2010 en 2014, als ten aanzien van haar echtgenoot en diens minderjarig kind, geboren in 2016, een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Betreffende het jongste kind van de verzoekende partij, dat geboren werd net voor het nemen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het niet vermelden van het jongste kind van de verzoekende partij op de bestreden beslissing of op het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van haar echtgenoot *in casu* niet verhindert dat ook het jongste kind van de verzoekende partij, samen met zijn ouders en zijn gezin, het land dient te verlaten. Immers volgen in beginsel minderjarige kinderen het statuut van hun ouders.

Het louter niet vermelden van het jongste kind op de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de gezinsleden leidt er dan ook niet toe dat met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening werd gehouden, nu niet blijkt dat dit element van het gezinsleven, namelijk de geboorte van een derde kind, het nemen van de bestreden beslissing in de weg staat nu het kind de ouders volgt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat door het nemen van de bestreden beslissing en het niet uitdrukkelijk vermelden van het jongste kind van de verzoekende partij op de bestreden beslissing, de eenheid van het gezin wordt doorbroken. Er is *in casu* aldus geen sprake van een verbreking van de familiale banden of van een inmenging in het gezinsleven.

Ook door louter te wijzen op hun gezinssituatie waarbij gewezen wordt op haar echtgenoot en minderjarige kinderen die in België verblijven, toont de verzoekende partij niet aan met welk concreet element betreffende haar gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van haar echtgenoot en diens minderjarig kind, geboren in 2016, enerzijds en ten aanzien van haar en haar minderjarige kinderen die geboren werden in 2010 en 2014 anderzijds, blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar gezin in rekening heeft gebracht.

De verzoekende partij toont voorts met haar betoog niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor haar gezinsleven en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan op welke wijze het gezinsleven de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan. De Raad herhaalt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar speelt indien er sprake is van een gezinsleven en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het administratief dossier zich bovendien een nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 10 september 2020 bevindt waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekende partij het volgende heeft overwogen: “*Betrokkene verblijft in België met haar twee minderjarige kinderen, één minderjarig stiefkind en haar echtgenoot, met wie zij traditioneel gehuwd is. De moeder van haar stiefkind is van de tweede echtgenote (ook traditioneel gehuwd). Zij verblijft in Griekenland. Het gehele gezin heeft internationale bescherming in Griekenland, bijgevolg worden moeder en kind herenigd. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen. (...)*” en omtrent het hoger belang van het kind “*betrokkene heeft twee minderjarige kinderen en één minderjarig stiefkind in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. De betrokkene verklaarde (...) twee maanden zwanger te zijn, maar de DVZ is niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van dit kind om bij de moeder te blijven. (...)*”

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar zowel de verzoekende partij als haar gezinsleden het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.12. Betreffende het hoger belang van het kind

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Vooreerst wijst de Raad er nogmaals op dat ten aanzien van de verzoekende partij, haar echtgenoot en de drie oudste kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen en dat het jongste kind het statuut van zijn ouders volgt en aldus ook het grondgebied dient te verlaten, waardoor de gezinskern blijft behouden. Er blijkt aldus dat de gemachtigde wel degelijk de eenheid van het gezin en dus het hoger belang van de minderjarige kinderen voor ogen heeft gehad bij het treffen van de thans bestreden beslissing.

Daarnaast stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de beslissing van de commissaris-generaal van 26 februari 2020 en het arrest van de Raad van 13 augustus 2020. Hieruit blijkt reeds dat verschillende elementen die ook betrekking hebben op het welzijn van het kind werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar Griekenland.

Zo wordt in de beslissing van 26 februari 2020 door de commissaris-generaal geoordeeld:

“De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socioeconomische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.”

En:

“Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Zo wordt vastgesteld dat u en uw gezin gedurende jullie volledige verblijf van twee jaar in Griekenland steeds konden verblijven in vluchtelingenkampen en jullie werden daar ook in jullie behoeften ondersteund. Zo hadden jullie onderdak, kregen jullie een financiële bijdrage en konden u en uw gezin één uur per dag onderwijs genieten (CGVS man, p. 4, 6). Ook nadat u dit vluchtelingenkamp zou moeten hebben verlaten, wat volgens u het geval reeds was in december 2019, kon u volgens u alsook volgens uw advocaat op verdere financiële steun rekenen (CGVS man, p. 8). Uit bovenstaande kan in geen geval worden gesteld dat de Griekse autoriteiten u geen ondersteuning hebben geboden tijdens uw verblijf aldaar.

Voor wat betreft jullie eigen pogingen om werk en huisvesting te vinden alsook een school voor uw kinderen en een mogelijkheid om de Griekse taal te leren wordt opgemerkt dat jullie in het licht van de ervaringen waarmee jullie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, evenmin aantonen dat jullie jullie rechten terzake niet zouden kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat jullie hiertoe eerder beperkte stappen hebben gezet (CGVS man, p. 6, 8) (CGVS vrouw, p. 4-5, 6) terwijl het vermoeden dat jullie grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en jullie dezelfde rechten genieten als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat jullie zelf óók de nodige stappen moeten ondernemen om deze uit te oefenen. Het feit dat uw vrouw aangeeft dat jullie zelfs geen rechten hadden om jullie slechte situatie aan te klagen (CGVS vrouw, p. 5), bevestigt enkel dat jullie niet alle mogelijkheden hebben aangewend en jullie zich hierover dan ook onvoldoende hebben geïnformeerd.”

En:

“Bovendien wordt opgemerkt dat uw huidige situatie alsook die van uw gezin, als begunstigden van internationale bescherming, fundamenteel verschillend is van jullie situatie toen jullie zich nog in een vluchtelingenkamp bevonden. Zoals hierboven aangetoond, genieten jullie als begunstigden van internationale bescherming van bepaalde rechten die jullie doen kunnen gelden. Bijgevolg is jullie situatie als asielzoekers in een vluchtelingenkamp niet meer actueel.”

De Raad herhaalt dat het in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of de belangen van het kind zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt aldus dat reeds geoordeeld werd dat de verzoekende partij, gelet op haar statuut van erkend vluchteling in Griekenland, niet zal terechtkomen in de vluchtelingenkampen. Zij toont dan ook niet aan dat rekening diende gehouden te worden met het, mede in het licht van het garanderen van de gezondheid van de pasgeboren baby, gebrek aan afdoende onderdak, sanitair en andere noodzakelijkheden en levensnoodzakelijke middelen in de vluchtelingenkampen in Griekenland, noch met de mensonterende omstandigheden door de zeer slechte toestanden waarin de kampen in Griekenland zich bevinden.

Door enkel voor te houden dat de kinderen 4, 6 en 10 jaar oud zijn, een leeftijd waar kinderen nog zeer gevoelig zijn voor het oplopen van trauma's en andere kwalen die zij de rest van hun leven dienen mee te dragen, toont de verzoekende partij geenszins aan – los van de verwijzing naar de omstandigheden in de vluchtelingenkampen waar de verzoekende partij aldus niet langer zal terechtkomen gelet op haar statuut van erkend vluchteling in Griekenland – waaruit zou blijken dat haar kinderen zouden worden blootgesteld aan omstandigheden die leiden tot trauma's of andere kwalen. De verzoekende partij toont met een dergelijk betoog dan ook geenszins aan dat een terugkeer naar Griekenland niet in overeenstemming zou zijn met het hoger belang van het kind.

Betreffende het betoog dat het recht op onderwijs van de drie schoolgaande minderjarige kinderen in het gedrang zou komen bij een terugkeer naar Griekenland door een algemeen tekort aan middelen,

blijkt aldus reeds uit de beslissing van de commissaris-generaal van 26 februari 2020, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt, dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond, betreffende het vinden van een school voor de kinderen, dat zij in Griekenland haar rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden, dat zij eerder beperkte stappen heeft gezet in dit verband en dat zij en haar echtgenoot niet alle mogelijkheden hebben aangewend en zich hierover onvoldoende hebben geïnformeerd. De loutere algemene bewering dat de toegang tot onderwijs in Griekenland zeer beperkt is voor erkende vluchtelingen en dat er een algemeen tekort is aan middelen, doet geen afbreuk aan de voormelde overwegingen van de commissaris-generaal. De verzoekende partij toont met voormelde algemene bewering niet aan dat in Griekenland kinderen van erkende vluchtelingen geen toegang hebben tot onderwijs of dat haar kinderen geen toegang zullen hebben tot onderwijs derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren in het licht van het hoger belang van het kind. Ook waar zij wijst op informatie van *Asylum Information Database* van de *European Council for Refugees and Exiles* kan de Raad enkel vaststellen dat hieruit geenszins blijkt dat de kinderen van de verzoekende partij (en haar echtgenoot) in Griekenland, indien zij dit wensen, geen toegang zouden hebben tot onderwijs, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hieromtrent te motiveren in het licht van het hoger belang van het kind. Immers uit het loutere feit dat er een laag percentage migrantenkinderen is dat naar school gaat omwille van verschillende redenen, blijkt op zich niet dat kinderen van erkende vluchtelingen in Griekenland helemaal geen toegang zouden hebben tot het onderwijs.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat scholing voor haar kinderen (en van haar echtgenoot) niet mogelijk zal zijn in Griekenland, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen niet heeft in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende de scholing in België wijst de Raad er nog op dat het hoger belang van de kinderen niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van de kinderen. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van de kinderen te betrekken in beslissingen die hen rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10).

Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar zij mogen terugkeren hun belangen schaadt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de echtgenoot van de verzoekende partij gebiedt hen enkel om, samen met hun minderjarige kinderen, het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Griekenland verder te zetten. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan, het weze herhaald, dat er in Griekenland geen geschikt onderwijsaanbod voor haar kinderen voorhanden is of dat scholing niet mogelijk zou zijn.

3.13. Betreffende de gezondheidstoestand

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat het dient te gaan om de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan ten aanzien van wie de beslissing tot verwijdering wordt genomen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig laten uitschijnen dat, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening diende te houden met de gezondheidstoestand van haar echtgenoot.

In zoverre de verzoekende partij in het kader van haar gezondheidstoestand nog zou wijzen op haar zwangerschap, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij reeds op het ogenblik van het

nemen van de bestreden beslissing niet langer zwanger was, zodat zij niet aantoont dat met een bepaald element betreffende haar gezondheidstoestand in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening werd gehouden of hieromtrent ten onrechte niet werd gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er sprake is van een verzuim tot een zorgvuldig onderzoek en dat het bevel deel uitmaakt van een routinebeslissing, doordat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk het terugsturen van mensen waarvan de partner zwanger is niet toelaat, dient te worden opgemerkt dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geenszins kan afgeleid worden dat het afleveren van een bevel aan een persoon waarvan de partner zwanger is of aan een persoon die zwanger is uitgesloten is. Bovendien blijkt niet, het weze herhaald, dat op het ogenblik van het nemen en het ter kennis brengen van het bestreden bevel, de verzoekende partij zwanger was.

In zoverre alsnog diende rekening te worden gehouden, bij het nemen van de bestreden beslissing, met de gezondheidstoestand van haar echtgenoot, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift geen enkel stuk voegt die de medische aandoening van haar echtgenoot, noch de (actuele) nood aan behandelingen voor deze aandoening staft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot ter gelegenheid van hun verzoek om internationale bescherming *“enkele Griekse medische documenten in verband met uw rug”* hebben voorgelegd.

De Raad wijst er, zowel betreffende het in rekening nemen van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij als die van haar echtgenoot, op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 26 februari 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen en niets haar en haar echtgenoot in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren. Betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en die van haar echtgenoot wordt in de beslissing van de commissaris-generaal gemotiveerd:

“De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socioeconomische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

(...)

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een

andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

(...)

De vaststelling dat er in uw hoofde en in hoofde van uw vrouw mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw rugprobleem en uw hoofdpijn, alsook de hoofdpijn van uw vrouw en haar geheugenproblemen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u noch uw vrouw aantonen dat jullie bijzondere kwetsbaarheid het jullie dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat jullie zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Met betrekking tot jullie medische problematiek, namelijk uw rugprobleem en uw hoofdpijn, alsook de hoofdpijn van uw vrouw en haar geheugenproblemen, wordt opgemerkt dat jullie niet concreet aantonen dat jullie mogelijkheden of beperkingen om in dit verband jullie rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde documenten blijkt namelijk dat u wel degelijk toegang had tot de Griekse gezondheidszorg. Zo werd u onderzocht in het ziekenhuis en werden er röntgenfoto's genomen (CGVS man, p. 5). Daarnaast blijkt uit de door u neergelegde Grieks documenten dat u begunstigde was van een gezondheidsverzekering en dat u tien beurten kinésithérapie kon volgen. Uw verklaring dat ze het probleem in uw rug niet konden vinden (CGVS man, p. 4) wordt echter weerlegd door de diagnose die werd gesteld in de door u neergelegde documenten (cf. vertaling Grieks document, administratieve dossier). Uit bovenstaande blijkt geenszins dat u systematisch en doelbewust toegang zou zijn ontzegd tot medische diensten in Griekenland. Gezien uw vrouw over hetzelfde statuut als uzelf beschikte, kan ook in haar hoofde niet worden gesteld dat zij de toegang tot medische zorgen zou zijn ontzegd. Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat ze wel degelijk toegang had tot verschillende artsen (CGVS vrouw, p. 3-4). Ze verklaart dat ze haar echter niet konden helpen. Afgaande op jullie verklaringen en bovenstaande paragraaf moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dienen jullie zich te beroepen op de geëigende procedure.

(...)

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt."

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij tegen voornoemde beslissing beroep aantekende bij de Raad. In het arrest nr. 239 665 van 13 augustus 2020 motiveerde de Raad als volgt:

“Waar verzoekers aanvoeren dat zij beiden ziek en zorgbehoevend zijn, stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze oordeelden dat uit verzoekers’ verklaringen en de door hen neergelegde documenten genoegzaam blijkt dat zij in Griekenland toegang hadden tot gezondheidszorg (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5; Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1; administratief dossier verzoekster, stuk 4, p. 3-4) en dat gebreken in deze zorg voortvloeit uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in Griekenland. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat deze gebreken van dergelijke aard zijn dat er sprake is van een systematisch onvermogen vanwege de Griekse autoriteiten dat tot gevolg zou hebben dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. In de aanvullende nota worden medische stukken gevoegd voor verzoekers en ook in het verzoekschrift wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet zou kunnen werken omdat hij ziek is en behandeling nodig heeft. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers niet aantonen dat hun gezondheidstoestand dermate slecht zou zijn dat zij niet in staat zouden zijn om bij een terugkeer in Griekenland te werken of in hun levensonderhoud te voorzien, noch dat zij geen toegang zouden krijgen tot de arbeidsmarkt, hoewel kan worden aangenomen dat verzoekers niet elk type werk kunnen doen. Met het louter citeren van algemene informatie inzake de problemen voor de toegang tot de arbeidsmarkt in Griekenland tonen verzoekers niet aan dat het voor hen onmogelijk is om werk te vinden in Griekenland of dat hen de toegang tot de arbeidsmarkt zal worden ontzegd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekers blijkens hun verklaringen tevens aanspraak konden maken op financiële steun van de Griekse overheid (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6 en 8).

(...)

Verzoekers tonen, gelet op wat voorafgaat, dan ook niet aan dat zij louter omwille van hun gezondheidstoestand bij een terugkeer naar Griekenland vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Verzoekers sturen met hun betoog over hun gezondheid aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (cfr. HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

(...)

De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt.”

De gemachtigde stelt in de thans bestreden beslissing dat op 26 februari 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande blijkt aldus dat de verwerende partij, bij verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 26 februari 2020 en naar het arrest van de Raad, rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij alsook met die van haar echtgenoot.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij nagelaten heeft met haar gezondheidstoestand of die van haar echtgenoot rekening te houden.

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-generaal van 26 februari 2020 en het arrest van de Raad waaruit blijkt dat geoordeeld werd over haar verklaringen betreffende hun medische problemen, niet zou volstaan, mede, wat haar gezondheidstoestand betreft, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik voor het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met haar gezondheidstoestand en/of met die van haar echtgenoot.

Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog en het verwijzen naar algemene informatie waarin wordt gesteld dat er een tekort aan middelen en capaciteit is in de gezondheidszorg en dat de gezondheidssector niet beschikt over de capaciteit om in alle behoeften aan gezondheidszorg te voorzien, niet aan dat de toegang tot medische instellingen in Griekenland voor haar echtgenoot in de praktijk zeer problematisch zal zijn waardoor een groot risico bestaat op parese/verlamming. Hierbij kan benadrukt worden dat uit de beslissing van de commissaris-generaal duidelijk blijkt dat de echtgenoot van de verzoekende partij toegang had tot de Griekse gezondheidszorg, dat hij onderzocht werd in het ziekenhuis en er röntgenfoto's werden genomen alsook dat hij een begunstigde was van een gezondheidsverzekering en hij tien beurten kinesitherapie kon volgen. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de operatie die haar echtgenoot behoeft niet beschikbaar zou zijn in Griekenland of aldaar voor hem niet toegankelijk zou zijn. Bovendien legt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift van 9 oktober 2020, nog minder ter terechtzitting van 17 december 2021, documenten voor waaruit zou blijken dat haar echtgenoot heden nog steeds "zo spoedig mogelijk" zou moeten geopereerd worden.

Waar de verzoekende partij nog wijst op de onvoldoende toegang tot de nodige medische zorg in de kampen in Griekenland, herhaalt de Raad dat reeds geoordeeld werd dat de verzoekende partij en haar echtgenoot, gelet op hun statuut van erkend vluchteling in Griekenland, niet zullen terechtkomen in de vluchtelingenkampen. Zij toont dan ook niet aan dat rekening diende gehouden te worden met het – beweerde – gebrek aan toegang tot de nodige medische zorgen in de kampen in Griekenland.

3.14. Waar de verzoekende partij, in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, tot slot nog betoogt dat zij verwonderd is dat de verwerende partij het bestreden bevel uitvoert terwijl er een procedure tot internationale bescherming hangende is, dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl er een procedure tot internationale bescherming hangende is, in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, mist haar betoog feitelijke grondslag. Immers was er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, op 10 september 2020, alsook op het ogenblik van het betekenen van de bestreden beslissing, ten laatste op donderdag 17 september 2020, geen sprake van een hangende procedure tot internationale bescherming. De procedure naar aanleiding van het eerste verzoek werd afgerond met het arrest van de Raad van 13 augustus 2020. Pas op 16 oktober 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek tot internationale bescherming in. De procedure werd afgerond met een arrest van de Raad van 28 juli 2021. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden, blijkt ook niet dat de verwerende partij het bevel uitgevoerd heeft op het ogenblik dat de tweede procedure nog hangende was

3.15. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er blijkt niet dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.16. Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan naar de situatie waarin het gezin zou terechtkomen eens ze zouden worden teruggestuurd naar Griekenland, verduidelijkt de verzoekende partij vooreerst niet op grond van welke bepalingen de verwerende partij gehouden zou zijn om een dergelijk onderzoek uit te oefenen. In zoverre zij zou menen dat een dergelijk onderzoek dient te gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 26 februari 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren.

Het onderzoek naar de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en haar gezin en het onderzoek of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke of vernederende behandeling en aldus het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland is aldus door het commissariaat-generaal gebeurd op 26 februari 2020 en door de Raad naar aanleiding van het beroep hiertegen, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

De verzoekende partij haalt geen concrete elementen van haar situatie aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht hadden kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld onderzoek. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het Commissariaat-generaal en op het daaropvolgende beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van het Commissariaat-generaal en in het arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

3.17. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat indien de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging zorgvuldig had onderzocht nooit tot de aflevering van een bevel zou zijn besloten, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt, en de verzoekende partij niet aantoon, dat een aanvraag gezinshereniging werd ingesteld door de verzoekende partij, zodat ook dit betoog feitelijke grondslag mist.

3.18. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de bestreden beslissing zou zijn tot stand gekomen met miskennis van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

3.19. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat

evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.20. De verzoekende partij betoogt dat zij verplicht wordt naar Griekenland terug te keren ondanks het feit dat zij daar met zekerheid zal worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, dat zij Griekenland ontvluchtte omwille van de mensonwaardige toestanden waarin zij zich bevond, dat de levensomstandigheden ervoor zorgden dat haar gezin zich in een kwetsbare situatie bevond, dat zij dagelijks te kampen hadden met agressie en fysieke gevechten, geen adequaat onderdak, zeer beperkte toegang tot sanitair en medische hulpmiddelen, dat toen zij in België kwam, zij zwanger was, dat zij intussen recent bevallen is, dat dit betekent dat hen terugsturen met het gehele gezin hen in een uiterst kwetsbare situatie zou brengen, dat de temperaturen steeds kouder worden en het gezin bij een mogelijke terugkeer zou terechtkomen in een vluchtelingenkamp, waar er geen enkele zekerheid bestaat op bescherming tegen deze koude temperaturen, sneeuw of regen, dat dit levensgevaarlijk kan zijn voor de kinderen, in het bijzonder een pasgeboren baby. Zij vervolgt dat daarenboven een eventuele terugkeer ervoor zou zorgen dat haar echtgenoot blootgesteld wordt aan een risico op het ontstaan van een parese en spierverzwakking gezien hij niet de nodige medische hulp kan ontvangen. Tot slot stelt zij dat de corona-epidemie nog steeds zeer actueel is, dat zeker in de kampen in Griekenland de nodige voorzorgsmaatregelen niet kunnen worden gewaarborgd, dat het terugsturen van het hele gezin naar die kampen hen zal blootstellen aan een enorm verhoogd risico tot besmetting met alle gevolgen van dien, voor zowel de ouders als de kinderen en de pasgeboren baby.

3.21. De verzoekende partij beperkt zich met haar betoog grotendeels tot de reeds geuite kritiek in de overige middelen.

De Raad verwijst dan ook hoofdzakelijk, zoals onder meer met betrekking tot de kritiek dat haar echtgenoot de nodige medische hulp zal ontberen in Griekenland, naar bovenstaande vaststellingen en herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing van 26 februari 2020 van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad ingevolge het beroep tegen voormelde beslissing. Uit de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en het daaropvolgend arrest van de Raad, waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst, blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenoot internationale bescherming in Griekenland hebben verkregen en niets hen in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren. De Raad herhaalt eveneens dat reeds geoordeeld werd dat de verzoekende partij en haar echtgenoot, gelet op hun statuut van erkend vluchteling in Griekenland, niet zullen terechtkomen in de vluchtelingenkampen. De verzoekende partij haalt, zoals ook zal blijken uit wat volgt, geen concrete elementen van haar situatie aan, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar verzoek tot internationale bescherming of tijdens het beroep bij de Raad en die een ander licht (hadden kunnen) werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal en door de Raad.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat zij Griekenland ontvluchtte omwille van de mensonwaardige toestanden waarin zij zich bevond, dat de levensomstandigheden ervoor zorgden dat haar gezin zich in een kwetsbare situatie bevond, dat zij dagelijks te kampen hadden met agressie en fysieke gevechten, geen adequaat onderdak, zeer beperkte toegang tot sanitair en medische hulpmiddelen, blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal van 26 februari 2020 dat deze elementen werden afgewogen doch dat werd geoordeeld dat de verzoekende partij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen en niets haar in het licht van artikel 3 van het EVRM belet om terug naar Griekenland te keren, waarbij ook uitdrukkelijk werd gesteld, het weze herhaald, dat de verzoekende partij, gelet op haar statuut van erkend vluchteling in Griekenland, niet zal terechtkomen in de vluchtelingenkampen.

Waar zij meent dat het feit dat zij zwanger was toen zij in België aankwam, zij intussen recent bevallen is en dat hen terugsturen met het gehele gezin hen in een uiterst kwetsbare situatie zou brengen, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Zij stelt wel dat de temperaturen steeds kouder worden en het gezin bij een mogelijke terugkeer zou terechtkomen in een vluchtelingenkamp, waar er geen enkele zekerheid bestaat op bescherming tegen deze koude temperaturen, sneeuw of regen, dat dit levensgevaarlijk kan zijn voor de kinderen, in het bijzonder een pasgeboren baby, doch gaat er met een dergelijk betoog opnieuw aan voorbij dat reeds geoordeeld werd dat zij, gelet op haar statuut van erkend vluchteling in Griekenland, niet zal terechtkomen in de vluchtelingenkampen. De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat deze vaststelling niet langer actueel zou zijn. Gelet op voormelde vaststelling kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar de omstandigheden en de gevolgen van de corona-epidemie in de kampen.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat zij in Griekenland met zekerheid zal worden ontworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

3.22. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.23. De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER